

Bla bla bla.

Hej Alexander

Hej Alexander

Här är jag nu. Våren slår arga droppar genom fönster i rörelse, jag vaknade blek imorse under främmande syrener. Det finns ett slags frid i hjälplöshet, men det var länge sedan jag hade något sådant, är stark som järn, vilket smakar blod, smakar socker, smakar bortglömda kärlekar. Så jag skriver till dig. Jag hoppas du är lycklig eller död. Jag hoppas eldarna brann och brann och brann den natten

vi

försvann. Jag hoppas

du fortfarande hatar katter och lyssnar på tysk musik, att du sjunger med ditt huvud mellan knäna och vaderna hårt hållna av dina armar, som du höll mig och mitt, tillfälligt, bortkommet, en dag i evigheten, en fyrbåk i minnet.

Hej Alexander

Jag saknade dig i flera år. Men nu slår jag på stjärnorna i natten och glömmer mitt hemspråk mer och mer varje dag, vaggar mitt barn med sånger från andra gamla riken, mumlade likt hemligheter. Jag hoppas eldarna brann, jag

hoppas ingen har torrlagt mina vatten där borta, att skogarna tar dig som en av sina egna, ännu

Jag hoppas du inget vet

och inget saknar.

Hej Alexander, jag tog farväl för länge sedan. Det var år sedan allt blev lämnat, sedan jag knöt snaror för vålnader, sedan den där kvällen då vi kastade eld på månen när himlen var lila

Detta är en gravskrift, ett minnesord, ett brev till spöken gjorda av oss,

efter stegen vi tog mot att leva, utan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lily Lisbon med Poeter.se id #48124 innehar upphovsrätten